

page

WE DO NOT PART

มิพรากจาก มิอำลา

ฮันกัง
เจ็ย

มินตรา อินทรารัตน์
แปล

작별하지 않는다

HAN KANG

Winner of the NOBEL PRIZE in Literature 2024

“การเตือนอันเขียนเขียนถึงความไม่ปรากฏอันน่าสะพรึง
ของผู้คบและเหตุการณ์ที่ถูกพรากออกไปด้วยระยะทางและกาลเวลา”

— *The New York Times*

“การสำรวจอันหลอนลึกของมิตรภาพ
ท่ามกลางบาดแผลทางประวัติศาสตร์”

— *Time*

“มีพรากจาก มีอำลา เปิดเผยบทตอนที่ถูกลืมเลือน
ในประวัติศาสตร์เกาหลี
เฉลิมฉลองความทรงจำของชีวิต
ท่ามกลางโศกนาฏกรรมอันใหญ่หลวง”

— *Harper's Bazaar*

“หนังสือที่เปิดขายที่สุดของฮันกั๋ว นับตั้งแต่เดอะเวจเอจเอเรียล
มีพรากจาก มีอำนาจ ถ่ายทอดเรื่องราวมิตรภาพระหว่างผู้หญิงสองคน
พร้อมทั้งเผชิญหน้าบทตอนที่ถูกซ่อนเร้นในประวัติศาสตร์เกาหลี
อย่างทรงพลัง”

—*The Boston Globe*

“นวนิยายที่ทิ้งก่อความไม่สงบใจและชวนให้หลงใหล”

—*The Economist*

“การเผชิญหน้าโศกนาฏกรรมทางประวัติศาสตร์
การต่อสู้เพื่อเปิดโปงความจริงที่รัฐพยายามปกปิด
และการค้นหาความเชื่อมโยงในความเป็นมนุษย์ร่วมกัน
แม้ท่ามกลางความทุกข์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้”

—*San Francisco Chronicle*

page

มิพรากจาก มิอำลา

작별하지 않는다

ฮันกัง

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

“เพราะมีด อีกทั้งตัวหนังสือในบทความก็เล็ก

ฉันจึงต้องวางหนังสือไว้ใต้แสงเทียนแล้วยื่นหน้าเข้าไปใกล้ถึงจะอ่านได้
กลืนหนังสือเก่าที่อมความขึ้นจากฤดูฝนแล้วแห้งแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลายปีโหยขึ้นมา”

- ฮันกัง

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

มีพราจจาก มีอำลา

작별 하지 않는다

page

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Page Publishing

Copyright © Han Kang 2021

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริโภคตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่คุณจะหลีกเลี่ยงจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9039-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์
ผู้จัดการฝ่ายการตลาด อมรวิไลกษณ์ เขยาลิน • ศิลปกรรมปก นวพรพร เว็ทพิชญการ
ออกแบบรูปเล่ม วรณศิริ สุธิทยะเสถียร • คอมพิวเตอร์ มณีนันท์
พิสูจน์อักษร ฌนภัช, ปุณยวิชญ์ พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

ความรักจะมอบอะไรให้แก่เรา...

เมื่อได้อ่านบันทึกการเขียนของฮันกังที่หวังให้*มิพิรากจาก* *มิอ่ำลา* เป็นนวนิยายเกี่ยวกับความรัก และเกี่ยวกับความรักอย่างสุดหัวใจ เราเคยนึกสงสัย เพราะรักคำเดียวนั้นมีความหมายหลากหลาย กินขอบเขตกว้างไกล และเป็นส่วนตัวเกินกว่าจะนิยามให้เป็นสากล แล้วก็ได้แต่ขุดค้นหาคำตอบนั้นระหว่างตัวอักษร ระหว่างหน้ากระดาษ ระหว่างเรื่องราวในทุ่งหิมะหนาวเหน็บจรดเส้นขอบฟ้าบนเกาะเซจู

ความรักนั้นอาจหลอกหลอน...

ในโมงยามไร้คำตอบ ไร้หนทาง ความรักที่นิยามไม่ได้ นั่นเองไม่ใช่หรือ ที่หลอนหลอกเราให้ติดอยู่ในวังกึ่งตื่นกึ่งฝัน ติดอยู่กับสิ่งซึ่งมีสองสถานะ ทั้งมีชีวิตและตายไปแล้วในเวลาเดียวกัน ติดอยู่ในความหนาวเหน็บไร้สิ้นสุด ไม่อาจตัดสินว่าเป็นภาพลวงหรือความจริง ไม่อาจยอมรับการจากลา ไม่อาจก้าวไปข้างหน้าได้อีก

ความรักนั้นอาจทำให้อึดอัดอันเจ็บปวดมีชีวิตขึ้นมา...

เพราะความรักนั่นเอง ประวัติศาสตร์สี่เลือดที่เหมือนเป็นเรื่องราวแสนไกลของคนอื่น สิ่งอื่น ช่วงเวลาอื่น จึงกลับหวนคิน ทั้งรูป รส และความรู้สึก ฉายซ้ำและมีชีวิตขึ้นอีกครั้ง บีบคั้น และกรีดเนื้อหัวใจ และในห้วงวินาทีแสนทรมาณ สิ่งที่ได้ชีวิต กลับมากลับไม่ใช่แค่ความเจ็บปวด แต่พวกเขาที่ตายจากไปโดยไม่ได้รับการจดจำ รวมถึงเราที่ลืมนความหมายแท้จริงของคำว่าชีวิตไปแล้วเนิ่นนานก็กลับฟื้นคืน

และความรักนั้นเองอาจทำให้เราเผชิญหน้า...

ความเจ็บปวดคับข้องจากการจากลาที่ไม่มีวันสมบูรณ์ และไม่เคยยินยอมพร้อมใจนั้นคงจะดำเนินต่อไปตราบนานเท่านาน และไม่มีวันมอบสิ่งอื่นใดให้ จนกระทั่งความรักนั้นมอบพลังและความกล้าหาญให้เราเผชิญหน้า จ้องตาความรวดราวและแผลลึกที่สุดในใจของตนเอง ของครอบครัว ของประวัติศาสตร์ อย่างไม่ลดละ ไม่หลบเลี่ยง เพื่อคลี่คลายมันออกมาอย่างเปิดเผย

แล้วโอบรับทุกนิยามที่ความรักและบาดแผลมอบให้ไปพร้อมกัน
ในท้ายที่สุด รักนั้นอาจทำให้เราจุดไฟดวงใหม่ในความ
หนาวเหน็บขึ้นมาได้
ความรักนั้นอาจกลายเป็นแสงเทียนต่อไฟให้พวกเรา
ในฐานะมนุษย์...

คำนำผู้แปล

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของผู้คนที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่บนเกาะเชจูเมื่อเกือบแปดสิบปีก่อน ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องที่น่าอ่านชาวไทยไม่คุ้นเคย เลยอยากจะเล่าคร่าว ๆ ไว้ในคำนำผู้แปลสักเล็กน้อยค่ะ

หลังจากกองทัพญี่ปุ่นพ่ายแพ้สงครามโลกครั้งที่สองและถอนกำลังออกไปจากเกาหลีแล้ว ชาวเชจูต่างก็คาดหวังว่าอิสรภาพจะทำให้ได้พบกับโลกใบใหม่ที่ดีกว่าเดิม แต่กองทัพอเมริกันที่เข้ามามีบทบาทการปกครองพื้นที่ทางใต้ในสมัยนั้นกลับทำให้ชีวิตของชาวบ้านบนเกาะเชจูต้องเผชิญกับความขื่นแค้นยิ่งกว่าเดิม

ในสมัยนั้น ชาวเชจูต่อต้านการเลือกตั้งประธานาธิบดีคนแรกที่ได้รับการสนับสนุนโดยอเมริกา เพราะรู้อย่างเต็มอกว่าการจัดตั้งรัฐบาลของทางใต้แยกออกมาจะทำให้เกาหลีแบ่งออกเป็นสองประเทศ แต่ไม่มีใครรู้เลยว่าเหตุผลนั้นจะทำให้ชาวบ้านบนเกาะถูกคนในชาติเดียวกันเองผลักให้เป็นคอมมิวนิสต์ และนำมาซึ่งการสังหารหมู่อันเหี้ยมโหดอย่างไม่เลือกหน้า คาดว่ามีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมากถึงสามหมื่นคน

แม้พวกเราจะคุ้นเคยกับเกาะเซจูในฐานะสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงโด่งดัง แต่สำหรับคนเซจูแล้ว ในอดีต เกาะแห่งนี้เคยเป็นลานสังหารหมู่ที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดทรมานทั่วทุกตารางนิ้ว โครงกระดุกของบุคคลผู้เคยเป็นที่รักของใครสักคน ยังคงนอนอยู่ตรงไหนสักแห่งที่ไม่ใช่บ้าน

เหตุการณ์สังหารหมู่คงจะเป็นความทรงจำเลวร้ายที่ผู้คนมากมายไม่อยากจะนึกถึง การออกมาบอกเล่าเรื่องราวของอดีตที่ไม่งดงามของคนในชาติตัวเองก็คงจะเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความกล้าไม่น้อย แต่ขณะเดียวกันก็จะเป็นประวัติศาสตร์หน้าสำคัญที่จะคอยย้ำเตือนทุกฝ่ายเพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์เดิมซ้ำสอง เพื่อไม่ให้ใครก็ตามเข้าใจผิดไปอีกว่าตนมีสิทธิ์กระทำพฤติกรรมเลวร้ายไร้มนุษยธรรมกับผู้คนที่เห็นต่าง

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณนักอ่านและทุกท่านที่มีส่วนช่วยให้หนังสือเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ค่ะ

มินตรา อินทรารัตน์

สารบัญ

ภาค 1 นก	1
1 ผลึก	2
2 ด้าย	24
3 พายุหิมะ	61
4 นก	99
5 แสงที่หลงเหลือ	138
6 ต้นไม้	161
ภาค 2 กลางคืน	197
1 ไม่ลาจาก	198
2 เงาทั้งหลาย	225
3 สายลม	237
4 ความเงียบงัน	266
5 ร่วงดิ่ง	291
6 ได้ทะเลลึก	325

ภาค 3 เพลวไฟ	347
สงัหายจากผูเขียน	380
เกี่ยวกับผูแปล	382

ภาค 1
บท

1

ผลึก

หิมะโปรยปรายบางเบา

สุดปลายด้านหนึ่งของทุ่งราบที่ฉันยืนอยู่เชื่อมบรรจบ
ภูเขาสูงเตี้ยๆ ตลอดแนวสันเขาลูกนั้นจนถึงเชิงเขามีไม้สีด้า
หลายพันต้นถูกปลุกไว้เรียงราย แต่ละต้นสูงต่ำแตกต่างกันไป
ดุจดั่งผู้คนหลากหลายช่วงวัย ต้นไม้เหล่านี้หนาใกล้เคียงกับ
ไม้หมอนรองทางรถไฟ ทว่าไม่ได้ตรงแนวเช่นนั้น หากกลับ
เอียงเอนหรือบิดเบี้ยวเล็กน้อยจนดูเหมือนชายหญิงนับพัน
และเด็ก ๆ เนื้อตัวชุบพอมกำลังห่อไหล่ชุ่มเมฆอุหิมะ

นี่คือสุสานหอรอกหรือ ฉันครุ่นคิด

ต้นไม้ทั้งหมดนี้คือป้ายหลุมศพใช้ไหม

ฉันก้าวเดินระหว่างต้นไม้ดำทะมึนกับหลุมฝังศพที่หมอบนิ่ง
อยู่ด้านหลัง เกล็ดหิมะหน้าตาเหมือนผลึกเกลือทิ้งตัวลงเกาะ
บนหน้าตัดของไม้ที่ถูกตัดยอดออกไป ทันใดนั้นผีเพ้าก็ชะงักงัน
ไปเสียดื้อๆ เพราะร่องเท้าผ้าใบย่ำลงบนผิวน้ำเสียงดังเฉอะแฉะ
ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ขณะครุ่นคิดว่าแปลกเหลือเกิน น้ำก็เอ่อถึง
หลังเท้าในชั่วพริบตา ฉันหันกลับไปมอง ไม่อยากเชื่อเลยว่า

สุดทุ่งราบที่เคยนึกว่าเป็นเส้นขอบฟ้า แท้จริงแล้วคือทะเล และ
ตอนนี้กระแสน้ำขึ้นกำลังซัดโถมเข้ามา

ฉันถามออกเสียงโดยไม่รู้ตัว

ทำไมถึงมาสร้างหลุมฝังศพในที่แบบนี้ล่ะ

น้ำทะเลหนุนเอ่อเร็วขึ้นทุกขณะ น้ำทะเลขึ้นลงอย่างนี้
ทุกวันเลยใช่ไหม หลุมฝังศพด้านล่างเหลือแต่หลุมเปล่าๆ ส่วน
กระดุกถูกน้ำกวาดหายไปหมดแล้วหรือเปล่า

ไม่มีเวลาแล้ว แม้จะไร้หนทางช่วยหลุมฝังศพที่จมน้ำไปแล้ว
ก็ต้องเร่งขนย้ายกระดุกที่ฝังอยู่ด้านบนบนภูเขา ก่อนน้ำทะเลขึ้นสูง
มากกว่านี้ ต้องลงมือเดี๋ยวนี้เลย แต่จะทำอย่างไรล่ะ ในเมื่อ
ไม่มีใครสักคน แถมฉันยังไม่มีแม้กระทั่งพลั่วติดตัว จะจัดการ
หลุมฝังศพจำนวนมหาศาลทั้งหมดนี้ได้อย่างไร ฉันออกวิ่งอย่าง
จนปัญญาท่ามกลางทิวไม้ดำมืด ฝาน้ำทะเลที่ไม่ทันไรก็ขึ้นสูง
ถึงระดับหัวเข่า

เมื่อลืมหันกลับก็พบว่าฟ้ายังไม่สว่าง ฉันทอดสายตามอง
หน้าต่างห้องอันมืดมิด ปราศจากทุ่งราบทิวไม้ไปรยปราย ทิวไม้
ดำทึบ และน้ำทะเลที่ซัดโถม จากนั้นก็หลับตาลง ครั้นตระหนัก
ได้ว่าเป็นความฝันเกี่ยวกับเมืองนั้นอีกแล้ว จึงยกฝ่ามือเย็นเฉียบ
ขึ้นประคบดวงตาทั้งสองข้างแล้วนอนนิ่งต่อไป

*

ฉันฝันถึงเรื่องนั้นเมื่อฤดูร้อน ปี 2014 หลังจากตีพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับการสังหารหมู่ในเมืองนั้นได้เกือบสองเดือน ตลอดสี่ปีที่ดำเนินไปหลังจากนั้น ฉันไม่เคยนึกเฉลียวใจถึงความหมายของความฝันเลย จนกระทั่งเมื่อฤดูร้อนปีกลายนี้เอง ฉันจึงเพิ่งนึกคิดเป็นครั้งแรกว่า ความฝันดังกล่าวอาจไม่ใช่แค่เรื่องของเมืองนั้น ส่วนข้อสรุปอันรวดเร็วและตรงไปตรงมาแต่เดิมของฉันอาจเป็นการคิดไปเอง หรือไม่ก็เป็นความเข้าใจที่ตื่นเขินเกินไป

ช่วงนั้นคำคินรื้อนอบอ้าวดำเนินต่อเนื่องเกือบยี่สิบวัน ฉันล้มตัวลงชมตานอนใต้เครื่องปรับอากาศห้องนั่งเล่นที่ใช้การไม่ได้เหมือนอย่างเคย แม้จะอาบน้ำเย็นไปหลายรอบ ร่างกายโซมเหงื่อกลับไม่เย็นลงง่าย ๆ ต่อให้นอนแนบหลังติดพื้นไม้แล้วก็ตาม จนกระทั่งราวตีห้าฉันถึงรู้สึกว่าคุณหมูลดต่ำลงเล็กน้อยเป็นดังพรที่^๑ได้รับเพียงชั่วครู่ เพราะอีกสามสิบนาทีให้หลังดวงอาทิตย์จะโผล่พ้นขอบฟ้าอีกครั้ง ขณะที่^๒รู้สึกว่าจะได้หลับบ้างเสียที ไม่ใช่สิ จังหวะที่กำลังเคลิ้มหลับนั่นเอง ฟุ้งกว้างนั้นก็ซัดกระหน่ำเข้ามาได้เปลือกตาที่ปิดสนิททันใด ภาพหิมะโปรยปรายเหนือทิวไม้สีดำหลายพันต้น ภาพเกล็ดหิมะที่เคยเปล่งประกายก้องทับถมกันประหนึ่งเกลือบนหน้าตัดของลำต้นที่^๓เรียวอดไม่^๔นั้นปรากฏแจ่มชัดราวกับภาพจริง

ไม่รู้เพราะเหตุใดตอนนั้นร่างกายฉันถึงเริ่มสั่นระริก เป็นอาการสั่นสะท้านแบบเดียวกับวินาทีที่จะระเบิดเสียงร้องให้โฮ ออกมา ทว่าน้ำตากลับไม่ไหล ไม่แม้แต่เออร์รินขึ้นมาด้วยซ้ำ จะเรียกสิ่งนั้นว่าความสะพรึงกลัวได้ไหมนะ หรือเป็นความวิตกกังวล ความสั่นสะท้าน ความเจ็บปวดเฉียบพลัน ไม่ใช่เลย เป็นการตระหนักรู้ที่เย็นยะเยือกจนพันกระทบกันต่างหาก รวากับมีมิตล่องหนเล่มใหญ่ยักษ์ - โบมิตโลหะหนักอึ้งจนแรงคนยกไม่ไหว - ลอยอยู่กลางอากาศและเล็งมาที่ร่างกายฉัน แล้วฉันก็นอนหงนหน้ามองมิตเล่มนั้นอยู่พอดีบอดี

ฉันนึกคิดขึ้นมาเป็นครั้งแรกตอนนั้นเองว่า น้ำทะเลสีครามที่ซัดกวาดกระตุกใต้หลุมศพไปอาจไม่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ถูกสังหาร และช่วงเวลาหลังจากนั้น แต่อาจเป็นเพียงคำพยากรณ์ส่วนตัว เป็นไปได้ว่าสถานที่ที่ประกอบด้วยหลุมฝังศพซึ่งจมอยู่ใต้น้ำ และป้ายหลุมศพเงียบงั้นนั้นอาจกำลังทำนายชีวิตที่เหลืออยู่ในสภาพภาคน้ำของฉัน

นั่นก็คือตอนนี้

*

ตลอดสี่ปีนับตั้งแต่คืนที่ฝันถึงเรื่องนั้นเป็นครั้งแรกจนถึงรุ่งสางวันหนึ่งในฤดูร้อน ฉันเผชิญหน้าการอำลาในชีวิตส่วนตัวหลายต่อ

หลายครั้ง บางครั้งฉันเลือกอำลาด้วยเจตจำนงของตัวเอง บางครั้งก็เป็นการอำลาที่ฉันไม่เคยจินตนาการมาก่อนด้วยซ้ำและปรารถนาจะหยุดยังเอาไว้ให้ได้ ต่อให้ต้องเติมพันด้วยทุกสิ่งก็ตาม หากมีกระจกบานยักษ์ที่คอยจับตาดูและเฝ้าบันทึกทุกอิริยาบถของผู้คนอยู่ตรงไหนสักแห่งบนสวรรค์หรือในปรโลกดั่งที่ความเชื่อเก่าแก่ทั้งหลายว่าไว้ สี่ปีที่ผ่านมาของฉันคงเป็นอะไรบางอย่างที่พาตัวเองออกจากเปลือกแล้วคืบคลานไปบนคมมีดราวกับหอยทาก เป็นทั้งร่างกายที่ปรารถนาจะมีชีวิต ร่างกายที่ถูกพันแหวงและกรีดเหนือ ร่างกายที่ดิ้นรนผลักไส กอดรัด และเกาะแน่น ร่างกายที่คุกเข่า ร่างกายที่ร้องขอวิงวอน ร่างกายที่มีบางสิ่งไหลซึมออกมาไม่สิ้นสุด โดยไม่อาจรู้ได้ว่าสิ่งนั้นคือเลือด น้ำเหลือง หรือน้ำตา

ปลายฤดูใบไม้ผลิหลังการฝ่าฟันมรสุมทั้งหมดนั้นผ่านพ้นไป ฉันย้ายไปเช่าอพาร์ทเมนต์แบบโถงทางเดินรวมแถบซานเมืองโซล การไม่หลงเหลือสมาชิกในครอบครัวให้ดูแลและไม่มียานทำอีกต่อไปเหมือนไม่ใช่เรื่องจริงเอาเสียเลย ฉันทำมาหากินพร้อมดูแลครอบครัวมาเป็นเวลานาน และเนื่องจากสองสิ่งนั้นสำคัญเหนืออื่นใด ฉันจึงต้องเจียดเวลานอนมาใช้เขียนหนังสือ ฉันเคยเฝ้าหวังลับ ๆ เรื่อยมาว่าสักวันหนึ่งจะมีเวลาเขียนหนังสือจนหน้าใจ แต่บัดนี้ไม่หลงเหลือความปรารถนาแรงกล้าเช่นนั้นอีกแล้ว

ฉันทิ้งกองสัมภาระไว้ตามที่บริษัทรับจ้างขนย้ายนำมาวางส่งๆ และใช้เวลาส่วนใหญ่จนถึงเดือนกรกฎาคมไปกับการนอนอยู่บนเตียง แต่ถึงอย่างนั้นก็แทบไม่ได้หลับ ฉันไม่ทำอาหาร ไม่ก้าวออกไปพ้นธรณีประตู ประทังชีวิตด้วยการดื่มน้ำและกินข้าวปริมาณเล็กน้อยกับกิมจิขาว¹ ที่สั่งมาจากอินเทอร์เน็ต หากอาการปวดไมเกรนที่พุ่งมากับอาการปวดเกร็งท้องกำเริบเมื่อไรก็จะพานขย้อนทุกอย่างลงโถชักโครก ฉันเขียนจดหมายสั่งเสียไว้แล้วในคืนหนึ่ง จดหมายฉบับนั้นขึ้นต้นด้วยประโยคว่า ขอรบกวนสักสองสามเรื่องนะคะ ฉันเขียนลงไปอย่างสั้นกระชับว่า สมุดบัญชีกรมธรรม์ประกันภัย และสัญญาเช่าบ้านรายปีอยู่ในกล่องของลินชักช่องใด ต้องการให้ใช้จ่ายเงินที่ทิ้งไว้สักเท่าไร และต้องการให้นำเงินที่เหลือไปมอบแก่ใคร หากกลับเว้นว่างชื่อผู้รับฝากคำขอ เพราะฉันไม่มั่นใจเลยว่าจะรบกวนใครในเรื่องแบบนั้นได้ แม้เคยลองเพิ่มข้อความขอบคุณและขอโทษลงไป พร้อมสัญญาว่าจะมีสินน้ำใจอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมตอบแทนผู้ที่ยอมรับภาระนี้ แต่จนแล้วจนรอดก็ยังระบุชื่อผู้รับไม่ได้อยู่ดี

สิ่งที่ทำให้ฉันนั่งตัวเองขึ้นจากเตียงที่ขมตาหลับไม่ลง แม้เพียงชั่วครู่และไม่อาจหนีออกไปได้เลย ก็คือความรับผิดชอบต่อผู้รับซึ่งยังไม่รู้ว่า เป็นใครคนนั้นนั่นเอง ฉันเริ่มลงมือเก็บ-

¹ กิมจิที่หมักโดยไม่ใส่พริก

กวาดบ้านพลางนี้ถึงคนรู้จักสองสามคนซึ่งต้องมาจัดการงานที่เหลือต่อโดยยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะให้ใครรับหน้าที่นั้น ฉันต้องเอาขวดน้ำดื่มพลาสติกที่กองอยู่ในครัว ข้าวของที่จะกลายเป็นภาระอย่างเสื้อผ้าและผ้าห่ม รวมทั้งบันทึกร่วมกันที่จำพวกไดอะรี่และสมุดโน้ตไปทิ้งเสียก่อน ฉันหอบหิ้วขยะชุดแรกไว้ด้วยสองมือสวมรองเท้าผ้าใบแล้วเปิดประตูพาร์ตเมนต์เป็นครั้งแรกในรอบสองเดือน แสงแดดยามบ่ายของฤดูร้อนที่เหมือนเพิ่งได้เซซซมเป็นครั้งแรกสาดกระทบโถงทางเดินที่หันไปทางทิศตะวันตก ฉันลงลิฟต์ เดินผ่านบิอ่าลา เดินลัดลานอพาร์ตเมนต์ ขณะเดียวกันก็รู้สึกที่ตัวเองได้เป็นประจักษ์พยานต่อบางสิ่งทั้งโลกที่เหล่านมนุษย์ดำเนินชีวิตอยู่ สภาพอากาศของวันนั้น ความชื้นในอากาศ และสัมผัสของแรงโน้มถ่วง

เมื่อกลับมาถึงบ้าน แทนที่จะเอาสิ่งของที่วางกองเต็มห้องนั่งเล่นมารวมเป็นถุงขยะชุดที่สอง ฉันกลับเดินตรงเข้าห้องน้ำ เปิดน้ำอุ่นจากฝักบัวแล้วนั่งลงใต้สายน้ำโดยไม่ถอดเสื้อผ้า จดจำสัมผัสของผิวกระเบื้องผ่านผ้าเท้าหัดเกร็ง ใอน้ำที่ทำให้หายใจติดขัดขึ้นทีละนิด เสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายที่เปียกชุ่มจนแนบติดแผ่นหลัง สายน้ำอุ่นที่หยดจากผมหน้าม้าปรกดวงตาไหลลงมาถึงคาง แล้วไหลต่อไปยังหน้าอกและท้อง

ฉันออกจากห้องน้ำแล้วถอดเสื้อผ้าเปียกชุ่ม คั้นหยิบสิ่งที่พอจะใช้ได้จากกองเสื้อผ้าที่ยังไม่ได้ทิ้งขึ้นมาสวมใส่ จากนั้น

พัชรนัฏคนหนึ่งหมื่นวอนสองใบหลายทบใส่กระเป๋าทิ้งแล้ว
ก้าวออกจากห้อง เมื่อเดินไปถึงร้านโจ๊กหลังสถานีรถไฟใต้ดินใกล้ๆ
จึงสั่งโจ๊ก² ที่เนื้อดูเนียนนุ่มที่สุด ระหว่างฉันละเอียดกินโจ๊ก
ที่ร้อนเกินไป ร่างกายของผู้คนที่สัญจรผ่านนอกประตูกระจก
ล้วนดูบอบบางราวกับจะแตกสลาย ฉันตระหนักอย่างถ่องแท้
ในตอนนั้นเองว่าชีวิตคนเราเปราะบางมากแค่ไหน มีความเป็นไปได้
มากเพียงใดที่เนื้อหนัง อวัยวะ กระดูก รวมถึงชีวิตเหล่านั้น
จะแหลกสลายและขาดสะบั้นอย่างง่ายดายด้วยการตัดสินใจ
เลือกเพียงครั้งเดียว

ความตายเฉียดกรายผ่านฉันไปเช่นนั้น เหมือนดาวเคราะห์
น้อยที่คิดว่าต้องพุ่งชนโลกแน่ๆ แต่กลับเบี่ยงตัวออกด้วยองศา
ที่คลาดเคลื่อนเพียงเล็กน้อย แล้วพุ่งถลาผ่านไปด้วยความเร็ว
สุดกำลัง ปราศจากความสำนึกผิดและความลังเล

*

ฉันยังไม่อาจกลับไปคืนดีกับชีวิต แต่ก็ต้องกลับมาดำเนินชีวิตต่อไป

² โจ๊กพื้นบ้านเกาหลี ทำจากข้าวและเมล็ดสนบดละเอียด ใช้เป็น
อาหารบำรุงกำลังและอาหารสำหรับผู้ป่วยที่กำลังฟื้นตัว

ฉันตระหนักว่าการปลีกตัวออกจากสังคมและอยู่ในสภาวะ
กึ่งอดอาหารเป็นเวลาสองเดือนกว่านั้นทำให้กล้ามเนื้อหดหายไป
มากพอสมควร ฉันจำเป็นต้องกินอาหารอย่างสม่ำเสมอและ
หมั่นเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อหยุดวงจรอุบาทว์ของอาการปวด
ไมเกรน อาการปวดเกร็งท้อง และการใช้ยาแก้ปวดที่มีกาเฟอีน
สูงมาก แต่ยังไม่ทันจะได้พยายามอย่างจริงจังๆ จังๆ คลื่นความร้อน
รุนแรงก็เริ่มก่อตัว เมื่ออุณหภูมิสูงสุดตอนกลางวันพุ่งสูงแซง
อุณหภูมิร่างกายมนุษย์ขึ้นมาเป็นครั้งแรก ฉันก็ลองเปิดเครื่อง
ปรับอากาศที่ผู้เช่าคนก่อนทิ้งไว้ แต่เครื่องไม่ทำงาน บริษัท
รับซ่อมเครื่องปรับอากาศที่ติดต่อได้อย่างยากเย็นบอกว่าพวกเขา
ติดคิวจองยาวเหยียดเพราะอุณหภูมิที่สูงขึ้นผิดปกติ กว่าจะมา
ซ่อมเครื่องปรับอากาศให้ฉันได้ก็คงปลายเดือนสิงหาคม ครั้น
คิดจะซื้อเครื่องปรับอากาศใหม่ สถานการณ์ก็ไม่ต่างกัน

การหลบไปอยู่ที่ไหนก็ตามที่มีเครื่องปรับอากาศคงเป็น
ทางออกอันชาญฉลาด แต่ฉันไม่อยากไปอยู่ในที่ที่ผู้คนพลุกพล่าน
อย่างคาเฟ่ ห้องสมุด หรือธนาคาร สิ่งทีพอจะทำได้คือการนอน
เอาหลังแนบพื้นห้องนั่งเล่นเพื่อลดอุณหภูมิร่างกายให้ได้มากที่สุด
การหมั่นอาบน้ำเย็นบ่อยครั้งเพื่อไม่ให้รูขุมขนปิดจนเป็นโรค
ลมแดด และการออกไปกินโจ๊กช่วงสองทุ่มเมื่อไอร้อนบนถนน
คลายลงเล็กน้อย จากนั้นค่อยกลับห้อง ภายในร้านโจ๊กที่เปิดแอร์
เย็นฉ่ำนั้นสดชื่นอย่างไม่น่าเชื่อ ความแตกต่างระหว่างอุณหภูมิ

ในร้านกับนอกร้าน รวมถึงความชื้นจากภายนอกทำให้มีไอน้ำ เกาะประตูกกระจกเหมือนฝ้าในฤดูหนาว ห้องถนนนอกประตู คลาคล่ำไปด้วยคลื่นฝูงชนที่เดินกลับบ้านพร้อมถือพัดลมพกพา เป้าเหนือหน้าอก ผู้คนเหล่านั้นเต็มเต็มห้องถนนแห่งคำคินอบอ้าว ที่เหมือนจะไม่เย็นลงอีกเลยตลอดกาล ถนนที่ในไม่ช้าฉันต้อง กลับไปเดินอีกครั้ง

คืนหนึ่งขณะออกจากร้านโจ๊กแล้วเดินกลับห้อง ฉันหยุด ยืนหน้าสี่สัญญาณไฟจราจร ลมร้อนพัดให้ไอระอุจากยางมะตอย บนถนนปะทะใบหน้าอย่างจัง ฉันนึกขึ้นได้ตอนนั้นเองว่าต้อง เขียนจดหมายต่อ ไมลี ต้องลงมือเขียนใหม่ต่างหาก ต้องกลับมา ตั้งต้นเขียนจดหมายฉบับนั้นที่จำหน้าซองด้วยปากกาเมจิกว่า คำสั่งเสีย และตราฉบับนี้ก็ยังเขียนชื่อผู้รับไม่ได้ ฉันต้องเขียน มั่นใหม่ตั้งแต่ต้นด้วยวิธีการที่แตกต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง

*

เพื่อจะเขียนจดหมายฉบับนั้น ฉันต้องใคร่ครวญเสียก่อน

ว่าทุกอย่างเริ่มแตกสลายจากตรงไหน
 ช่วงเวลาใดคือจุดเปลี่ยน
 ช่องโหว่ใดและช่วงตอนไหนคือจุดวิกฤต

พวกเรตาต่างรับรู้จากประสพการณัว่าไครบางคนจะซั๊กมิดที่แหลมคมที่สุดของตนาออกมายามจากไป เพื่อเนือส่วนอ่อนนุ่่มที่สุดของอืกฝ่าย ส่วนที่ล่งรื้ออย่างแมนยาเพราะเคยไกลัซิดกัน

ผมไม่อยากใช้ชีวิตเหมือนคนที่ลั้มไปแล้ว
ครั้งหนึ่งเหมือนอย่างคุณ

ฉันไปจากเธอเพราะอยากมีชีวิต
เพราะอยากใช้ชีวิตให้เหมือนกับคนที่มีชีวิตจริง ๆ

*

ฉันเริ่มผันร่ายตั้งแต่อ่านข้อมูลเพื่อเขียนหนังสือเล่มนั้นในช่วงฤดูหนาว ปี 2012 แรกที่เดียวความผันเหล่านั้นเต็มไปด้วยความรุนแรงทางตรง ฉันวิ่งหนีหน่วยทหารพลร่มแล้วถูกระบองฟาดบาจนลั้ม ตอนนั้นฉันจำไม่ได้แล้วว่าใบหน้าของนายทหารผู้เตะสีข้างเพื่อพลิกตัวฉันซึ่งนอนคว่าอยู่เป็นอย่างไร สิ่งที่หลงเหลือมีเพียงความลั้นสะท้านตอนเขาใช้สองมือรวบจับปืนที่ติดดาบไว้ตรงปลายกระบอกแล้วจ้วงแทงหน้าอกฉันสุดแรง

ฉันไม่อยากแผ่ผลกระทบอันมีดหม่นสู่คนในครอบครัว - โดยเฉพาะลูกสาว - จึงเช่าห้องทำงานที่อยู่ในระยะเดินเท้าจากบ้าน

ลิปห้านาที่ วางแผนว่าจะทำงานเขียนเฉพาะในห้องทำงานเท่านั้น แล้วทันทีที่ก้าวออกจากห้องก็จะกลับคืนสู่ชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา ห้องทำงานนั้นคือห้องหนึ่งบนชั้นสองของอาคารอิฐ ซึ่งสร้างขึ้นในยุคแปดศูนย์และแทบไม่ได้รับการซ่อมบำรุงมาตลอดสามสิบกว่าปี ฉันซื้อสีทาบ้านสูตรน้ำสีขาวมาทาทับประตูเหล็กที่เต็มไปด้วยรอยขีดข่วน ใช้หมุดยึดผ้าพันคอแทนผ้ามา่านเพื่อบดบังกรอบหน้าต่างไม้ที่เก่าทรมจนช่องว่างระหว่างไม้ถ่างกว้างวันที่มีเรียน ฉันจะอ่านเอกสารและจดบันทึกอยู่ที่นั่นตั้งแต่เก้าโมงเช้าถึงเที่ยง ส่วนวันที่ไม่มีเรียนจะอยู่ยาวถึงห้าโมงเย็น

ฉันยังทำอาหารเพื่อร่วมกินมื้อเช้าและมื้อเย็นกับคนในครอบครัวเหมือนเคย พยายามพูดคุยกับลูกสาวที่เพิ่งเข้าโรงเรียนมัธยมต้นและต้องเผชิญหน้าสถานการณ์ใหม่ๆ อย่างสุดความสามารถ ทว่าเงาของหนังสือเล่มนั้นก็ปรากฏเลื่อนรางอยู่กระทั่งในทุกช่วงเวลาส่วนตัว ราวกับร่างกายฉันถูกผ่าครึ่ง ช่วงเวลาตอนจุดเตาแก๊สแล้วรอให้น้ำในหม้อเดือด ช่วงเวลาสั้นๆ ตอนคีบเต้าหู้ลงไปชุบไข่แล้ววางบนกระทะ ฝ้ามองจนกระทงเต้าหู้กลายเป็นสีเหลืองนวลทั้งสองด้าน

เส้นทางไปสู่ห้องทำงานนั้นทอดยาวเลียบริมคลอง เมื่อเดินฝ่าทิวต้นไม้หนาที่ขยับไป จะเห็นถนนลาดลงสู่ด้านล่างแล้วเปิดโล่งรอบทิศโดยไม่มีต้นตั้งตัว ฉันต้องเดินไปตามทางเปิดโล่งนั้น อีกราวสามร้อยเมตรจึงจะเจอลานว่างใต้สะพานที่บางครั้งใช้เป็น

ลานโรลเลอร์สเกตด้วย ถนนที่เผยให้เห็นร่างกายในสภาพ
ไว้การป้องกันชนันันดูยาวไกลเสมอสำหรับฉัน เพราะฉันมักรู้สึก
เหมือนว่าบนดาดฟ้าอาคารฝั่งตรงข้ามของถนนเลนเดียวนี้
มีพลทหารแมนปีนกำลังเล็งปืนมายังผู้คน แน่นอน ฉันรู้ว่า
เป็นความวิตกกังวลที่ไร้สาระสิ้นดี

ช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง ปี 2013 เมื่อคุณภาพการนอนหลับ
เริ่มย่ำแย่ลงเรื่อย ๆ และลมหายใจสั้นลงจนไม่เต็มปอด - วันหนึ่ง
ลูกก็บ่นฉันว่าทำไมถึงหายใจแบบนั้น - ราวตีหนึ่ง ฉันสะดุ้งตื่น
ด้วยความอกสันขวัญแขวนจากฝันร้าย หลังจากล้มเลิกความตั้งใจ
ที่จะกลับไปนอนต่อก็เดินออกจากบ้านไปซื้อน้ำดื่ม บนท้องถนน
ไม่มีทั้งคนและรถ สัญญาณไฟจราจรจึงไร้ความหมาย ถึงอย่างนั้น
ฉันก็หยุดรถไฟเขียวพลางทอดสายตาไปยังร้านสะดวกซื้อ
ที่เปิดไฟสว่างโร้ตลอดดย์สิบสี่ชั่วโมงอยู่อีกฝั่งของถนนสองเลน
หน้าอพาร์ตเมนต์ ทันใดนั้นก็เห็นผู้ชายราวสามสิบคนเดิน
เรียงแถวบนทางเท้าฝั่งตรงข้ามอย่างไร้ลุ่มเสียง พวกเขาไว้ผมยาว
และสวมเครื่องแบบทหารกองหนุน สะพายปืนยาวพาดบ่า มีที่ท่า
ผ่อนคลาย ไม่ชวนให้รู้สึกถึงระเบียบวินัยทางทหารเลยแม้แต่น้อย
พวกเขาอย่างเท้าเอ้อยเฉื่อยเหมือนเด็ก ๆ ท่าทางอิดโรยที่เดินตาม
ขบวนทัศนศึกษา

สำหรับใครคนหนึ่งที่ไม่ได้หลับลึกมาเป็นเวลานานและกำลัง
ข้ามผ่านช่วงเวลาที่ย้ำร้ายกับความจริงผสมปนเปกันอย่างคลุมเครือ

ปฏิกิริยาตอบสนองแรกเมื่อได้พบภาพเหตุการณ์อันเหลือเชื่อ อาจเป็นการนึกสงสัยเคลือบแคลงตัวเองว่ากำลังมองดูสิ่งนั้นอยู่จริงหรือเปล่า ช่วงเวลานี้เป็นส่วนหนึ่งของฝันร้ายหรือไม่ แล้วจะเชื่อถือประสาหลัผัสของตัวเองได้มากแค่ไหน

ฉันยืนนิ่ง ฝ้ามองกระทั่งแผ่นหลังของพวกเขาที่ห่อหุ้มด้วยความเงียบบังนประหนึ่งใครบางคนกดปุ่มปิดเสียงไว้นั้นแล้วหายไประงสีแยกอันมืดมิด นี่ไม่ใช่ความฝัน ฉันไม่ม่งวงลักนิตไม่ได้ตีมเหล่าลักหยดด้วย แต่วินาทีนั้นฉันกลับทำใจเชื่อสายตาตัวเองไม่ม่ง ฉันลองคิดไปว่าพวกเขาอาจเป็นพวกที่เข้ารับการฝึกในศูนย์ฝึกทหารกองหนุนตำบลแนกก ซึ่งตั้งอยู่ด้านหลังภูเขาคูมย็อน และกำลังเดินทัพกลางคืน แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นก็หมายความว่าพวกเขาต้องเดินเท้าลึบกว่ากิโลเมตรข้ามภูเขามืดมิดมาจนถึงตีหนึ่ง ฉันไม่รู้เลยว่าการฝึกปฏิบัติประเภทนั้นเป็นไปได้จริงหรือเปล่าสำหรับทหารกองหนุน ใจนี้กอยากโทรศัพท์ไปถามใครสักคนที่เคยผ่านการเกณฑ์ทหารมาแล้วในเช้าวันรุ่งขึ้น แต่เพราะไม่มอยากดูเป็นคนแปลก - และเพราะกระทั่งตัวเองก็ยังไม่รู้สึกว่าแปลกจริง ๆ - ฉันจึงไม่เคยหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดกับใครเลยจนถึงตอนนี้

*

ฉันและบรรดาผู้หญิงที่ไม่รู้จักช่วยกันจับมือลูก ๆ ของพวกเธอ ขณะปีนลงไปตามผนังด้านในบ่อน้ำ ทั้งที่คิดว่าข้างล่างน่าจะปลอดภัย แต่ท่ากระสุนหลายสิบนัดกลับถูกกราดยิงลงมาจากปากบ่อโดยไม่ทันตั้งตัว พวกผู้หญิงกอดเด็ก ๆ ไว้แน่นสุดชีวิต เพื่อซ่อนพวกเขาไว้ในอ้อมอก กันบ่อที่เคยนึกว่าแห่งสนิทกลับมีน้ำเหนียวหนืดราวกับยางหลอมละลายเอ่อนองขึ้นมา หมายถึงกลืนกินเลือดและเสียงกรีดร้องของพวกเรา

*

ฉันเดินอยู่บนถนนที่ถูกทิ้งร้างกับเพื่อนร่วมทางที่จดจำใบหน้าไม่ได้ เมื่อเห็นรถเก๋งสีดำจอดอยู่ข้างทาง ใครบางคนเปรยขึ้นว่า นั่งอยู่ในรถคันนั้นนั่นละ แม่ไม่เอ่ยชื่อ ทุกคนก็เข้าใจคำพูดอย่างกระจ่างแจ้งว่าคนออกคำสั่งสังหารหมู่ตอนฤดูใบไม้ผลิปีนั้นนั่งอยู่ในรถ ระหว่างที่พวกเราหยุดยืนและจ้องมอง รถคันนั้นก็แล่นเข้าไปในอาคารหินขนาดใหญ่ใกล้ ๆ ใครบางคนในหมู่พวกเราพูดขึ้นว่า พวกเราเองก็ไปกันเถอะ ทุกคนจึงเดินตามไปทางนั้น แม้หลายคนจะออกเดินพร้อมกันอย่างชัดเจน แต่เมื่อเดินเข้าไปในอาคารร้างกลับเหลือกันอยู่แค่สองคนรวมฉันด้วย ใครบางคน

ที่จำหน้าไม่ได้ยืนอยู่ข้างฉันเงิบๆ ฉันสัมผัสได้ว่าเขาเป็นผู้ชาย และไม่รู้ว่าจะควรทำอะไรจึงได้แต่ติดสอยห้อยตามฉันมา มีกันแค่สองคน พวกเราจะทำอะไรได้ แสงไฟส่องลอดออกมา จากห้องชุดโถงอันมืดมิด พอเข้าไปในห้องนั้นก็เห็นฆาตกร ยืนพิงผนัง ในมือถือไม้ขีดไฟที่จุดแล้วก้านหนึ่ง ทันใดนั้น ฉันก็ตระหนักได้ว่าตัวเองและเพื่อนร่วมทางมีไม้ขีดไฟอยู่ในมือ เช่นกัน พวกเรามีสิทธิ์พูดตราบที่ไม้ขีดไฟยังลุกไหม้เท่านั้น ไม่มีใครบอกเอาไว้ แต่เรารับรู้ได้ว่าเป็นที่ผิดกฎ ไม้ขีดไฟของ ฆาตกรไหม้หมดเกือบหมดก้าน เปลวไฟลามแทบแตะนิ้วโป้ง ส่วนไม้ขีดไฟของฉันและเพื่อนร่วมทางยังเหลืออยู่ แต่ก็กำลัง เผาไหม้อย่างรวดเร็ว ฉันคิดว่าต้องพูดคำว่า ฆาตกร จึงอ้าปาก เปล่งเสียง

ฆาตกร

ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา

ฆาตกร

ต้องพูดเสียงดังกว่านี้ ดั่งขึ้นอีก

...แก็งจะรับผิดชอบผู้คนที่ตัวเองเช่นฆ่าไปแล้วยังไง

ฉันรวบรวมพลังกำลังทั้งหมดพูดต่อแล้วปลันคิดได้ว่า ตอนนี้อันตรายถึงคอคนคนนั้นใช่ไหมนะ นี่ก็คือโอกาสสุดท้ายของ ทุกคนแล้วหรือเปล่า แต่จะฆ่าอย่างไรละ พวกเราจะทำได้อย่างไร เมื่อหันไปมองข้างๆ ฉันก็เห็นว่าไม้ขีดไฟก้านบางของเพื่อนร่วมทาง

ที่ทั้งหน้าตาและเสียงลมหายใจเลื่อนรางกำลังพ่นเปลวไฟสีส้ม แล้วค่อยๆ มอดลง ฉันสัมผัสได้อย่างแจ่มชัดท่ามกลางแสงไฟ นั้นเองว่าเจ้าของไม้ขีดไฟก้านนั้นอ่อนเยาว์แค่ไหน เขาเป็นเพียงหนุ่มน้อยที่ตัวสูงเกินวัยเล็กน้อยเท่านั้นเอง

*

ฉันไปที่สำนักพิมพ์ในเดือนมกราคมปีถัดมาหลังจากเขียนต้นฉบับเสร็จ เพื่อวิงวอนให้ทางนั้นช่วยตีพิมพ์หนังสือให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันคิดอย่างโง่เขลาว่าหากตีพิมพ์หนังสือแล้วคงไม่ฝันร้ายอีก แต่บรรณาธิการบอกว่าหากกำหนดแผนการตีพิมพ์ให้ตรงกับเดือน พฤษภาคมจะส่งผลดีทางการตลาดมากกว่า

ถ้าออกหนังสือให้เหมาะกับช่วงเวลาก็จะมีคนอ่านเพิ่มขึ้นอย่างน้อยสักหนึ่งคนนะ นับเป็นเรื่องที่ดีไม่ใช่หรือคะ

ฉันคล้อยตามคำพูดนั้น ระหว่างรอเวลาจึงเริ่มเขียนบทหนึ่งใหม่อีกครั้งและกลายเป็นฝ่ายถูบบรรณาธิการทวงงานเสียเอง จนกระทั่งฉันส่งฉบับแก้ไขสุดท้ายไปให้ในเดือนเมษายน หนังสือวางขายแทบจะกลางเดือนพฤษภาคมพอดี แน่นอนว่าฝันร้ายยังคงดำเนินต่อไปหลังจากนั้น ทว่าตอนนี้ฉันกลับนึกประหลาดใจเสียอีก ทั้งที่ตัวเองหมายมั่นปั้นมือไว้ว่าจะเขียนหนังสือเกี่ยวกับการสังหารหมู่และการทรมาน แต่กลับคาดหวังอย่างไร้เดียงสา-

และหน้าไม่อายุขนาดนั้นได้อย่างไร - ว่าวันหนึ่งจะสลัดความเจ็บปวดนั้นทิ้งไปได้ แล้วลบเลือนร่องรอยทั้งหมดอย่างง่ายดาย

*

คำคืนหนึ่ง หลังจากฝันถึงไม้สีดาพวกนั้นเป็นครั้งแรก ฉันตื่นขึ้นมาวางฝ่ามือเย็นเฉียบปิดดวงตาทั้งสองข้างพลางนอนนิ่ง

บางครั้งบางครั้งก็มีความฝันที่เหมือนจะดำเนินต่อเบื้องอยู่ที่ไหนสักแห่งแม้ในยามตื่น ความฝันของคืนนั้นก็เป็นอย่างนั้น ฉันกินข้าว ซงชาติ่ม นั่งรถเมล์ จูงมือลูกเดินเล่น เก็บกระเป๋าไปเที่ยว ก้าวขึ้นบันไดยาวสุดลูกหูลูกตาของสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน แต่ในอีกฟากฝั่งหนึ่ง หิมะโปรยปรายลงมาบนท้องทุ่งแห่งนั้น ที่ฉันไม่เคยไปเหยียบเลยสักครั้ง ผลึกหกเหลี่ยมเป็นประกายพร่างพราวทั้งตัวเกาะบนท่อนไม้สีดาที่ยอดไม้ถูกตัดทิ้ง ก่อนจะแหลกสลายไป ขณะที่น้ำท่วมถึงหลังเท้า ฉันก็หันกลับไปมองด้วยความตกใจ แล้วก็เห็นทะเล ทะเลนั้นกำลังซัดโถมเข้ามา

ภาพเหตุการณ์เช่นนั้นปรากฏขึ้นมาในหัวอยู่เรื่อยจนว่าวุ่นใจ ถูไปไม่ร่วงปีนั้นฉันจึงคิดว่าบางทีอาจหาสถานที่ที่เหมาะสมแล้ว เอาไม้ไปปลุกไว้ได้ ถ้าการปลุกเป็นพันต้นนั้นยากเกินจะเป็นไปได้ ฉันก็ปลุกสักเก้าสิบเก้าต้น - ตัวเลขที่เปิดทางสู่ความเป็นอนันต์ - ก็ได้ หากพร้อมแรงร่วมใจกับอีกหลายคนที่มีเจตนาธรรมเดียวกัน

เราน่าจะช่วยกันแต่งแต้มน้ำหมึกลงบนลำต้นเหล่านั้นได้มิใช่หรือ
ทาหมึกอย่างพิถีพิถันประดุจสวมเสื้อผ้าที่ถักทอด้วยรัตติกาล
อันมืดมิดให้ เพื่อให้ห้วงนิทรานั้นไม่แตกสลายไปชั่วนิรันดร์
เมื่อทำทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ก็น่าจะเฝ้ารอให้หิมะสีขาวดูจืดจาง
ร้อนถลางจากพากฟ้าลงมาห่มคลุมไม้เหล่านั้นแทนทะเลได้มิใช่หรือ

ฉันชักชวนเพื่อนที่เคยทำงานถ่ายภาพและภาพยนตร์สารคดี
ให้มาบันทึกกระบวนการเหล่านั้นเป็นภาพยนตร์สั้น เธอตอบตกลง
ด้วยความยินดี เราตกปากรับคำกันแล้วว่าจะช่วยกันทำให้มัน
เกิดขึ้นจริง แต่ช่วงที่ตารางงานของเราสองคนตรงกันไม่เคยมาถึง
และเวลาก็ล่วงเลยไปสี่ปี

*

แล้วก็มีค่าคืนร้อนอบอ้าวรุนแรงคืนนั้นที่ฉันเดินฝ่าไอร้อนจาก
ยางมะตอยกลับมายังห้องเช่าว่างเปล่าแล้วอาบน้ำเย็น ห้องชั้นบน
ชั้นล่าง และห้องข้างๆ เปิดเครื่องปรับอากาศกันทุกคืน จึงต้องปิด
ประตูละเตียงและหน้าต่างทุกบานเพื่อกันลมร้อนจากคอมเพรสเซอร์
เข้ามาในห้อง ก่อนที่ความเย็นสบายของน้ำเย็นที่เพิ่งรดลงบนตัว
เมื่อก็จะระเหยไป ฉันนั่งลงตรงโต๊ะหนังสือในห้องนั่งเล่นซึ่งกลายเป็น
สภาพเป็นห้องอบไอน้ำปิดมิดชิด แล้วนึกของคำสั่งเสียที่ยังระบุ
ชื่อผู้รับไม่ได้บนโต๊ะเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย

เขียนใหม่อีกครั้ง ตั้งแต่แรก

นั่นคือคาถาที่ถูกต้องเสมอ

ฉันเริ่มเขียนใหม่ตั้งแต่แรก ผ่านไปไม่ถึงห้านาทีแห่งอีกทีไหล
เป็นทางอย่างกับสายฝน จึงลุดไปอาบน้ำเย็นอีกครั้งแล้วกลับมา
ยังโต๊ะหนังสือ ฉีกทิ้งข้อความไร้สาระที่เขียนเมื่อครุ่นนี้ทิ้งไป

เขียนใหม่อีกครั้ง ตั้งแต่แรก

เขียนคำอำลาที่แท้จริงให้ถูกต้องสมบูรณ์

เมื่อครั้งชีวิตส่วนตัวของฉันเริ่มแหลกสลายราวกับก้อน
น้ำตาลที่จมลงสู่แก้วน้ำในฤดูร้อนปีก่อน เมื่อครั้งที่การบอกลา
จริง ๆ ซึ่งจะตามมาในภายหลังยังเป็นแค่เพียงคำกลาง ฉันเคย
เขียนนิยายชื่อ *การลาจาก* เป็นเรื่องราวของมนุษย์หิมะผู้หญิง
ซึ่งละลายหายไปท่ามกลางสายฝนบนหิมะโปรยปราย แต่สิ่งนั้น
ไม่อาจเป็นคำอำลาสุดท้ายได้จริง ๆ หรือ

เมื่อใดก็ตามที่เหวี่ยงจากหน้าผากไหลเข้าตาจนแสบตา
และเขียนต่อไม่ไหว ฉันจะลุดไปอาบน้ำเย็น พอกลับมานั่ง
ตรงโต๊ะหนังสือก็ฉีกสิ่งที่เพิ่งเขียนก่อนหน้าทิ้งไปอีก ขณะเอน
ร่างกายเหนียวเหนอะลงบนพื้นห้องนั่งเล่น ทั้งที่ยังเหลือจดหมาย
ที่ต้องตั้งต้นเขียนใหม่ทั้งหมดอีกครั้ง ห้องฟ้าก็เริ่มสว่างจ้าไร
ฉันสัมผัสได้ว่าอุณหภูมิลดลงเล็กน้อยประหนึ่งได้รับพร
เมื่อรู้สึกว่าจะขมตาหลับได้สักครู่แล้วเคลิ้มหลับไปจริง ๆ

หิมะก็โปรยปรายลงบนท้องทุ่งแห่งนั้น หิมะที่ราวกับตกต่อเนื่อง มาตลอดหลายสิบปี ไม่สิ หลายร้อยปีโดยไม่หยุดพัก

*

ยังอยู่รอดปลอดภัยดี

ฉันไม่ได้พาตัวเองวิ่งเตลิดไปจากท้องทุ่งแห่งนั้น แต่กลับ เบิกตาโพลงพลางครุ่นคิดอยู่ท่ามกลางความสิ้นสันทันราวกับ มีเม็ดเล่มใหญ่หนักอึ้งเล็งมาจากกลางอากาศ

ต้นไม้ด้านบนที่ปลูกเรียงกันเป็นทางตั้งแต่สิ้นเข้านั้น ไป ถึงยอดเขายังปลอดภัย เพราะคลื่นทะเลซัดขึ้นไปไม่ถึงตรงนั้น สุสานด้านหลังต้นไม้เหล่านั้นก็ยังอยู่ดีเช่นกัน เพราะน้ำทะเล ไม่มีทางท่วมขึ้นไปถึงตรงนั้น กระดุกสีขาของผู้คนหลายร้อยคนที่ ถูกฝังไว้ด้านบนนั้นยังคงสะอาดหมดจดและแห้งเย็น เพราะ ทะเลไม่อาจกวาดเอาไปได้ ต้นไม้สีดำที่โคนไม่เปียกแฉะเปื่อยเน่า ยังยืนรับหิมะอยู่ตรงนั้น หิมะที่ตกต่อเนื่องมาหลายสิบปี ไม่ใช้สิ หลายร้อยปี

แล้วฉันก็รู้ในตอนนั้นเอง

รู้ว่าต้องหันหลังให้กระดุกตรงเชิงเขาที่ถูกเกลียวคลื่นซัด กวาดแล้วเดินจากไปเสีย ต้องเดินแหวกน้ำสีครามที่ท่วมสูง ถึงระดับหัวเข่า เดินขึ้นไปยังสันเขาก่อนจะสายเกินไป อายารือ

อะไรทั้งสิ้น อย่าไว้ใจความช่วยเหลือจากใคร อย่าลังเล และ
มุ่งไปให้ถึงยอดเขา จนกว่าจะเห็นผลึกสีขาวแหลกสลายเหนือ
บรรดาดันไม้ที่ยืนต้นอยู่ ณ จุดสูงสุดนั้น

เพราะไม่มีเวลาแล้ว

เพราะนั่นคือหนทางเดียว

หากต้องการให้มันดำเนินต่อไป

ชีวิตนะ

2 ถ่าย

ถึงอย่างนั้น ฉันก็ยังหลับใหลไม่ได้

ยังกินอาหารเป็นเรื่องเป็นราวไม่ไหว

ยังหายใจห้วงสั้น ๆ

ยังคงใช้ชีวิตในแบบที่ผู้คนซึ่งจากฉันไปแล้วไม่อาจทนรับไหวเหมือนเดิม

ฤดูร้อนอันอื้ออึงราวกับโลกขวนฉันคุยด้วยเสียงดังกึกก้อง ไม่หยุดพักผ่านพ้นไป จากนี้เหนือจะไม่ไหลซึมตลอดเวลาอีกต่อไป ไม่ต้องทิ้งตัวนอนบนพื้นห้องนั่งเล่น ไม่ต้องอาบน้ำเย็นวันละหลายรอบเพื่อไม่ให้เป็นโรคลมแดดแล้ว

เกิดพรมแดนอ้างว้างขึ้นระหว่างโลกกับฉัน ฉันหยิบเสื้อเชิ้ตแขนยาวและกางเกงยีนออกมาสวม เดินลัดเลาะตามถนนหนทางที่ไม่มีลมร้อนพัดเหมือนไอระเหยอีกไปยังร้านอาหาร ฉันยังคงทำอาหารไม่ได้ ยังคงกินอาหารมากกว่าหนึ่งมื้อไม่ไหว เพราะไม่อาจแบกรับความทรงจำที่เคยทำอาหารเพื่อใครบางคนแล้วกินอาหารกันพร้อมหน้า ถึงอย่างนั้นกิจวัตรต่าง ๆ ก็เริ่มกลับ

เข้าที่เข้าทาง แม้ฉันจะยังไม่ออกไปพบเจอผู้คนและไม่รับโทรศัพท์ แต่ก็เริ่มกลับมาเช็คอีเมลและข้อความเป็นประจำอีกครั้ง ฉันนั่งลงตรงโต๊ะหนังสือทุกเช้ามีดแล้วลงมือเขียนใหม่ตั้งแต่ต้นเสมอ เขียนจดหมายอ้อมาถึงทุกคน

คำคินยาวนานขึ้นทีละนิด อุณหภูมิลดลงทุกวัน วันหนึ่งช่วงต้นเดือนพฤศจิกายน ฉันออกไปเดินเล่นตามเส้นทางด้านหลังอพาร์ทเมนต์เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี้ บรรดาต้นเมเปิลสูงชะลูดเปลี่ยนเป็นสีแดงสดราวกับกำลังลุกไหม้ ส่องประกายท่ามกลางแสงแดด แม้ภาพที่เห็นจะงดงามเหลือประมาณแต่ขั้วไฟฟ้าในตัวฉันที่สัมผัสความงามเช่นนั้นได้กลับหมดสภาพหรือไม่กี่แทบจะขาดสะบั้นไปแล้ว เช้าวันหนึ่ง น้ำค้างแข็งแรกตกลงมาบนผืนดินที่กลายเป็นน้ำแข็งไปแล้วกว่าครึ่ง เมื่อฉันเหยียบลงไปก็มีเสียงแตกร้าวดังมาจากใต้พื้นรองเท้าผ้าใบใบไม้ร่วงขนาดเท่าใบหน้าเด็ก ๆ พากันหมุนคว้างและลอยละลิวไปตามสายลมเกรี้ยวกราด ทันใดนั้นลำต้นเปลือยเปล่าของต้นเพลน¹ ก็ดูราวกับผิวซีดขาวที่ถูกใครบางคนลอกออกอย่างหยาบกระด้าง เหมือนชื่อภาษาเกาหลีของมันที่แปลว่ากลากเกลื่อน

¹ หรือต้นบอจิม ไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ในสกุล *Platanus* ซึ่งมีเพียงไม่กี่ชนิดทั่วโลก โดยชื่อบอจิมตั้งจากลักษณะเปลือกไม้ที่ลอกเป็นต่าง ๆ

*

เช้าวันหนึ่งช่วงปลายเดือนธันวาคม ฉันได้รับข้อความจากอินซอน ขณะกำลังเดินออกมาจากเส้นทางเดินเล่นนั้นพอดี อากาศดีดีลบ ต่อเนื่องมาเกือบหนึ่งเดือนแล้ว ต้นไม้ผลัดใบทุกชนิดไม่หลงเหลือ ใบประดับกิ่งก้านอีกต่อไป

คยองฮา

ชื่อของฉันปรากฏอย่างเรียบง่ายบนหน้าต่างข้อความ ที่อินซอนส่งมา

ฉันเจออินซอนครั้งแรกในปีที่เรียนจบมหาวิทยาลัย สำนักพิมพ์นิตยสารที่ฉันเข้าทำงานไม่มีช่างภาพประจำ ส่วนใหญ่ บรรณาธิการจึงต้องถ่ายรูปเอง ทว่าในการสัมภาษณ์ครั้งสำคัญ หรือตอนเขียนบทความท่องเที่ยว บรรณาธิการแต่ละคนจะจับคู่ ทำงานร่วมกับช่างภาพอิสระที่หามาเอง ฉันเที่ยวสอบถามบริษัท รับจ้างถ่ายภาพตามคำแนะนำของบรรดารุ่นพี่ที่บอกว่าเลือกคน เพศเดียวกันจะสะดวกกว่า เพราะต้องเดินทางด้วยกันอย่างนาน ก็สี่วันสามคืน จนได้รับการแนะนำให้รู้จักอินซอนที่อายุเท่ากันพอดี นับแต่นั้นมาพวกเราเดินทางไปทำงานนอกสถานที่ด้วยกัน ทุกเดือนตลอดสามปี หลังฉันลาออกจากงานแล้ว มิตรภาพของเราก็ยังดำเนินต่อไปอีกยี่สิบปี ฉันจึงรู้จักนิสัยของเธอดีจนถึงแก่แก่ การเรียกแค่ชื่อฉันก่อนแบบนี้ไม่ใช่การทักทายถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ